

Sygn. akt: III AUa 71/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

del. SSO Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **H. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 listopada 2012 r., sygn. akt: VIII U 1110/12;

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

III AUa 71/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił H. W. (1) prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodniła wymaganego przez ustawodawcę co najmniej 15-letniego staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji H. W. (1) wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Odwołująca wskazała, że praca, którą wykonywała od 14 czerwca 1974 roku do 31 marca 1980 roku w (...) Zakładzie (...) Zakładzie (...) była zaliczana do pracy w warunkach szczególnych. Natomiast pracodawca w świadectwie pracy błędnie określił jej stanowisko pracy jako - ślusarza, podczas gdy na stanowisku tym faktycznie pracowała tylko w okresie jednego roku od dnia podjęcia zatrudnienia, to jest do 13 czerwca 1975 roku. W dalszym okresie pracy ubezpieczona wykonywała czynności należące do prac zgrzewacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto przez cały sporny okres zatrudnienia otrzymywała dodatek do wynagrodzenia z tytułu świadczenia pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 listopada 2012r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał H. W. (1) prawo do emerytury od 4 stycznia 2012r., orzekając jednocześnie o kosztach zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

H. W. (1) ur. (...), w dniu 5 grudnia 2011 roku złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Wnioskodawczyni posiada łącznie ponad 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpiła do Otwartego Funduszu Emerytalnego; w dniu 26 lutego 2011 roku rozwiązała stosunek pracy z ostatnim pracodawcą (...) S.A. w Ł..

H. W. (2) w okresie od 14 czerwca 1974 roku do 31 sierpnia 1980 roku była zatrudniona na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Zakładzie (...) Zakładzie (...).

Wnioskodawczyni w wyżej wymienionym okresie zatrudnienia otrzymała angaże na następujące stanowiska: od 14 czerwca 1974 roku - tłoczarza; od 1 stycznia 1976 roku – ślusarza.

W (...) Zakładzie (...) Zakładzie (...) wykonywała czynności zgrzewacza na hali produkcyjnej, gdzie spawalnia była odgradzona blachami na wysokości 1,80m. Przez okres około roku świadczyła pracę na stanowisku tłoczarza. Pracowała wówczas na zgrzewarce i montowała przepustnice powietrza. Wykonywała montaż podzespołów, nadto za pomocą wiertarki nawiercała otwory w metalowych elementach, gwintowała otwory, nakręcała śrubki, czasem piłowała elementy metalowe oraz lutowała lutownicą. Na stanowisku ślusarza faktycznie wykonywała czynności polegające na wykonywaniu kurtyny powietrznej, których końcówki zgrzewała na zgrzewarce. Kurtyny były wykonane z blachy ocynkowanej. Czasami zajmowała się piłowaniem pilnikiem korpusów aluminiowych tak, aby móc je zamontować w kurtynach powietrznych. Jednak głównie czynności piłowania wykonywali mężczyźni. Wnioskodawczyni też nawiercała otwory i nakładała gwinty. Zajmowała się składaniem wentylatorów dachowych i nakręcała kołpaki. Wnioskodawczyni wymienione wyżej czynności wykonywała stale i 8 godzin dziennie i nie wykonywała innych obowiązków.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego w dziedzinie BHP i ustalił, że praca ubezpieczonej była z całą pewnością pracą związaną z dużym wysiłkiem fizycznym w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1996 roku w sprawie wykazu prac szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla kobiet, to jest przekraczającą 5000 kJ na zmianę roboczą, a przy pracy dorywczej 20 kJ/min) oraz pracą wykonywaną w narażeniu na występowania czynników szkodliwych dla zdrowia w rozumieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 roku w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Ubezpieczona wykonywała prace na tej samej hali, w której dokonywano prac spawalniczych, od których była oddzielona jedynie kurtyną o wysokości 1,80 m. Ze względu na cel, jaki przyświecał ustawodawcy przy określaniu stanowisk pracy, którą uznawano za wykonywaną w warunkach szczególnych, co najmniej dwie przesłanki (wysiłek fizyczny i narażenie na czynniki szkodliwe środowiska pracy) zostały przez ubezpieczoną spełnione. Niezależnie od nazwy stanowiska pracy ubezpieczona, ze względu na powyższe przesłanki, wykonywała pracę powodującą znaczną uciążliwość, a która nie mogła być wyeliminowana za pomocą środków technicznych ani organizacyjnych i była z całą pewnością utrudniającą zatrudnienie na dotychczasowym stanowisku ze względu na wiek pracownika oraz związane z tym obniżeniem sprawności jego organizmu. W środowisku pracy wnioskodawczyni występowały zarówno czynniki szkodliwe dla zdrowia jak i uciążliwe. Wnioskodawczyni faktycznie wykonywała pracę w szczególnych warunkach.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne. H. W. (1) przysługuje prawo do emerytury przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity późn. zm.), ponieważ legitymuje się ona wymaganym 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło fakt wykonywania przez H. W. (1) pracy w szczególnych warunkach w (...) Zakładzie (...) Zakładzie (...) od 14 czerwca 1974 roku do 31 sierpnia 1980 roku na stanowisku zgrzewacza przy

spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym - wykaz A dział XIV pkt 12 przepisów ogólnych rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Odwołująca legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach pracy w wymiarze 15 lat. Tym samym spełnił ona wszystkie przesłanki do przyznania żądanej emerytury, a zgodnie z art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy świadczenie to należało przyznać od 4 stycznia 2012r., to jest od pierwszego dnia po dacie osiągnięcia wieku emerytalnego. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Stosownie do wyników postępowania, na podstawie art. 98 k.p.c., Sąd obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez wnioskodawczynię. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalił na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ. U. Nr 163 poz.1348).

W apelacji organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. z 2009r., nr 153. poz. 1227) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że ubezpieczona spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na posiadanie 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych , podczas gdy ubezpieczona nie wykazała wymaganego okresu zatrudnienia w tychże warunkach;
2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy przy uzasadnianiu swojego rozstrzygnięcia, przywołując zarówno rozporządzenie Rady Ministrów jak i wykaz resortowy, a następnie wskazując na dział XIV, poz. 12 - odnosi stanowisko zgrzewacza (faktycznie ślusarza), do całego okresu pracy wnioskodawczyni w Zakładach (...), chociaż akta osobowe potwierdzają, że przed 1.01.1976r. zajmowała ona stanowisko tłoczarza. Ponadto nietrafne jest przywoływanie wykazu resortu przemysłu lekkiego do zakładu pracy podlegającego przemysłowi maszynowemu, do którego ma odniesienie zarządzenie Nr 7 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 19.05.1983r., a w nim zgrzewacz figuruje w pkt 13, a nie 3 poz. 12, działu XIV.

Zdaniem apelującego, opinia biegłego z zakresu BHP, przy ocenie pracy w szczególnych warunkach powinna być pominięta jako nieprzydatna. Stanowisko w niej prezentowane jest bowiem subiektywną oceną warunków pracy opisanych przez wnioskodawczynię oraz świadków. Jej podstawą winna być przede wszystkim dokumentacja potwierdzająca panujące w zakładzie pracy warunki. Taka opinia nie daje się zobiektywizować. Jej niedoskonałość wynika także z faktu, iż znajdują się w niej ogólnikowe rozważania z powołaniem definicji pracy w szczególnych warunkach, warunkach szkodliwych i uciążliwych jak również odniesienie do nieobowiązującej w czasie zatrudnienia wnioskodawczyni ustawy o emeryturach pomostowych. Odwoływanie się zatem do ustawy zawierającej inne kryteria oceny prac szkodliwych dla zdrowia jest chybione zwłaszcza, że w okresie, w którym była zatrudniona wnioskodawczyni enumeratywnie wymienione stanowiska pracy zaliczane do warunków szczególnych (wcześniej I kategoria zatrudnienia), były w danym resorcie szczegółowo analizowane pod kątem warunków o znacznej szkodliwości dla zdrowia. W tej sytuacji powyższa opinia biegłego ma jedynie charakter informacyjny dla celów bhp. Istota natomiast problemu dotyczy nie tyle zatrudnienia wnioskodawczyni także przy pracach na zgrzewarkach (to wyjaśniły ustalenia faktyczne na podstawie zeznań i częściowo akta osobowe), ale zakwalifikowania pracy ślusarza do stanowiska wymienionego w dziale XIV, pod poz. 12 pkt 13 wykazu A w hutnictwie i przemyśle maszynowym. Jak

wynika z zeznań prace związane ze zgrzewaniem były tylko częścią czynności wykonywanych przez wnioskodawczynię i nie można wykluczyć, że realizowanych nie w ciągłości czyli niestale.

Apelujący podkreślił, że praca, aby mogła być zaliczona do wykonywanej w warunkach ogólnych w rozumieniu ustawy o emeryturach i rent z FUS (art. 32) i rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7.02.1983r., musi być wykonywana stale na danym stanowisku (tu: w ciągłości na stanowisku zgrzewacza). Tymczasem wnioskodawczyni zgodnie z zapisami w angażach i ustaleniami faktycznymi sądu, wykonywała szeroko pojęte prace ślusarskie związane z montażem urządzeń - wentylatorów, kurtyn powietrznych. Czynności zgrzewania były czynnościami ubocznymi, częściowymi i nie wykonywanymi przez cały okres zatrudnienia, a już z pewnością nie w pełnym wymiarze czasu pracy. Fakt, że prace wnioskodawczyni były wykonywane w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, nie może stanowić o ich wykonywaniu w szczególnych warunkach tym bardziej, że prace spawalnicze wykazało postępowanie dowodowe, były prowadzone w pomieszczeniach wydzielonych. Natomiast wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu prac przy spawaniu wymienionych w wykazach A i B i nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.01.2008r. sygn. akt I UK 192/07)

Wykonywanie pracy przez wnioskodawczynię na zgrzewarkach w sposób uboczny, krótkotrwały i incydentalny nie stanowiło pracy ciągłej. Od pracy w szczególnych warunkach wymaga się wykonywania jej stale i w pełnym wymiarze i pracy, a nie okresowo czy też sporadycznie. Nie jest bowiem dopuszczalne uwzględnianie do takich okresów, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, a przecież wnioskodawczyni montowała podzespoły także nie używając zgrzewarki, wówczas jej praca polegała na nawiercaniu w metalowych elementach otworów za pomocą wiertarki, gwintowaniu otworów, nakręcaniu śrubek, a czasem na pilowaniu elementów metalowych oraz na lutowaniu lutownicą (typowa praca ślusarza). Nadto wnioskodawczyni zajmowała się składaniem wentylatorów dachowych i nakręcała kołpaki, wykonywanie tych powyższych czynności nie ma związku ze zgrzewaniem i stanowiło główny zakres obowiązków wnioskodawczyni. Pracodawca nigdy nie utożsamiał stanowiska pracy wnioskodawczyni ze stanowiskiem zgrzewacza, pozostawiając ją w całym okresie zatrudnienia w charakterze ślusarza. W świetle powyższego, H. W. (1) nie spełnia łącznie przesłanek do nabycia prawa do emerytury, zgodnie z art. 184 ustawy o FUS.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzutem apelacji trudno odmówić słuszności.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40 w/w ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 w/w ustawy (20 lat dla kobiet, 25 lat dla a mężczyzn). 2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z w/cyt przepisami ustawy emerytalno - rentowej oraz z przepisami rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), prawo do emerytury wcześniejszej posiada kobieta, która ukończyła wiek 55 -ciu lat, legitymuje się co najmniej 20 -letnim okresem zatrudnienia w tym 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Rodzaj pracy winien odpowiadać jednemu z rodzajów figurujących w załączniku do rozporządzenia , stanowisko zaś winno być na zasadzie delegacji wynikającej z przepisu § 1 ust. 2 tego rozporządzenia, określone przez ministra resortowego albo też dyrektora urzędu centralnego.

Z analizy powyższych przepisów jednoznacznie wynika, że aby uzyskać prawo do emerytury, wnioskodawczyni powinna spełniać przesłankę posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999r. Organ rentowy natomiast uznał staż pracy wnioskodawczyni w szczególnych warunkach wynoszący 11 lat, 7 miesięcy i 1 dzień.

Z analizy ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego oraz dowodów zebranych w sprawie wynika, jak słusznie podał organ rentowy w apelacji, że wnioskodawczynie na w/w datę przesłanki tej nie spełnia.

Sąd I instancji uznał, iż dowody zebrane w sprawie w tym dowód z opinii pisemnej biegłego specjalisty ds. bhp przemawiają za tym, że w okresie od 14 czerwca 1974r. do 31 sierpnia 1980r. z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) Zakładzie (...) wykonywała pracę w szczególnych warunkach jako przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, wymienioną w wykazie A dział XIV pkt 12 rozporządzenia z 7 lutego 1983r. oraz w wykazie A dział XIV poz. 12 pkt 3 załączniku do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 4 ze zm.).

Za taką kwalifikacją pracy wnioskodawczynie, zdaniem Sądu, przemawiało przede wszystkim występowanie w jej środowisku pracy czynników szkodliwych dla zdrowia, gdyż pracowała w tej samej hali co spawacze oraz duży wysiłek fizyczny związany z jej wykonywaniem, na które to okoliczności wskazał w swojej opinii biegły, uznając pracę wnioskodawczynie w spornym okresie jako wykonywaną w szczególnych warunkach.

Stanowisko to nie zasługuje na aprobatę z uwagi na to, jak słusznie wskazał organ rentowy w apelacji, że przy ocenie dowodów Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej ich oceny zawartą w art. 233 § 1 kpc.

Przed wszystkim z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym analizy akt osobowych i znajdującego się w niej świadectwa pracy i angaży oraz z zeznań świadków wynika, że wnioskodawczynie nie była zatrudniona w przedmiotowym zakładzie na stanowisku spawacza ani nie wykonywała żadnych prac spawalniczych. Ze świadectwa pracy wynika, iż była zatrudniona w dniu 14 czerwca 1974r. na stanowisku tłoczarza a następnie od 1 stycznia 1976r. na stanowisku ślusarza.

Z zeznań wszystkich świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie wynika, że wnioskodawczynie w przedmiotowym zakładzie pracy pracowała jako tłoczarz i ślusarz. Świadek I. Ś. podał w swoich zeznaniach, że wnioskodawczynie wraz z nim pracowała jako tłoczarz i ślusarz a w ramach tej pracy montowała podzespoły, gwintowała, wierciła otwory, pracowała na zgrzewarce oraz nikt z pracowników wykonujących takie czynności nie otrzymał świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Z zeznań natomiast świadka L. J. wynika, że wnioskodawczynie pracowała jako ślusarz i monter urządzeń wentylacyjnych w jednej brygadzie ze świadkiem. Pracowała również na zgrzewarce trzymała elementy do zgrzewania a świadek zgrzewał.

Wnioskodawczynie natomiast w swoich zeznaniach podała, że była zatrudniona jako ślusarz ale pracowała jako tłoczarz, ślusarz i przy zgrzewarce. Jako tłoczarz za pomocą wiertarki wierciła otwory, piłowała, lutowała a jako ślusarz wykonywała kurtyny powietrzne, piłowała wykonywała otwory, natomiast za pomocą zgrzewarki zgrzewała elementy blachy cynkowej.

Ocena powyższych zeznań jednoznacznie wskazuje, iż wnioskodawczynie w czasie zatrudnienia w przedmiotowym zakładzie pracy wykonywała - jak słusznie podał organ rentowy w apelacji, szeroko pojęte prace ślusarskie a nie prace spawalnicze i to w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast okoliczność, że prace te wykonywała w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w żaden sposób nie może przemawiać za uznaniem, iż była to praca w warunkach szczególnych. Wpływ warunków pracy spawalniczej na warunki pracy pracowników wykonujących pracę w ich sąsiedztwie w zakresie uprawnień do przedmiotowego świadczenia było interpretowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 29 stycznia 2008r. w sprawie I UK 192/07 wskazał, że wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu prac przy spawaniu wymienionych w wykazach A i B powołanego rozporządzenia i nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 i art. 184 ustawy emerytalnej. Również z przepisów powołanego rozporządzenia wynika, iż praca ślusarza, którą wykonywała wnioskodawczynie nie jest pracą w szczególnych warunkach, gdyż nie jest wymieniona w wykazie A - załącznika. Tym samym materiał dowodowy nie dawał podstaw do zakwalifikowania - tak jak to uczynił Sąd I instancji - pracy na zgrzewarce, którą wykonywała

wnioskodawczyni do pracy spawacza ani w świetle powołanego rozporządzenia ani w świetle powołanego przez Sąd Okręgowy zarządzenia resortowego.

Utożsamienie przez Sąd I instancji pracy przy zgrzewarce jako pracy spawacza nie ma żadnego uzasadnienia w świetle powołanego zarządzenia resortowego, które w dziale XIV poz, 12 pkt 3 stanowisko zgrzewacza wymienia przy pracach przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym i zalicza stanowisko zgrzewacza do prac przy spawaniu co oznacza, że praca zgrzewacza stanowi odmianę pracy spawacza i aby można ją było zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, powinna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast z zeznań samej wnioskodawczyni wynika, iż pracy przy zgrzewarce a nie zgrzewacza nie wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy. A zatem powyższy okres nie może być zaliczony do pracy w szczególnych warunkach, jak to słusznie podniósł organ rentowy w apelacji.

Słuszny również jest zarzut strony skarżącej braku mocy dowodowej opinii pisemnej biegłego specjalisty ds. bhp. Biegły swoją opinię wydał na podstawie swojej wiedzy i przekonania opierając swoje stanowisko, co do wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w warunkach szczególnych na ocenie środowiska jej pracy. Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tego rodzaju sprawach nie każda praca wykonywana w szkodliwych warunkach dla zdrowia jest uznawana za pracę dającą podstawy do przyznania emerytury z tego tytułu w obniżonym wieku. Przede wszystkim musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy a stanowisko pracy powinno znajdować odniesienie w wykazie staniowym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r.

A zatem uznać należy, że wnioskodawczyni w niniejszej sprawie nie udowodniła przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach, natomiast orzeczenie Sądu I instancji z powyższych względów, jest nieuzasadnione jako nie znajdujące oparcia w przeprowadzonych dowodach w sprawie.

Mając powyższe na uwadze i dzielając w pełni zarzuty apelacji, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc.